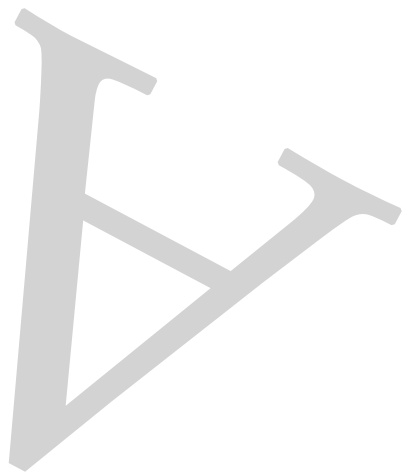

Két Auróra-monológ

Auróra, a Nap húga vagyok,
 S ha vaksötét is van szemeitekben,
 Bevilágíthatatlan éjszaka,
 Sötétetekben én vagyok
 A rendező közép
 És nem az éber földteke,
 Mely kéklőn elforogva
 Úgy takarja bátyám elől homályba
 Folyton fogyatkozó félgömbjét,
 Hogy ami pontozott ütemnek tetszik itt,
 Hol szennyesen nő Párizs
 Bele a féktelen nappalba
 Felhők, bérpaloták között,
 Az puszta áradó zene, ritmustalan.
 A Nap húga, Auróra vagyok.
 Az árnyékok maga a sötétség
 Földre dőlt oszlopa, ti magas férfiak!
 Keljetek föl, de árnyékostól,
 Keljetek föl, ti erős férfiak!

Én, Auróra, a Nap húga mondom,
 Hogy nem a polgári közöny
 A legsötétebb eleme
 Az érkeztemre benépesülő utcáknak,
 Az ég felé nyitott utcáknak.
 A polgári közöny magában
 Veszélytelen. Nem számít.
 Az elzárt polgári hálószobákban
 Meleg tónusú lámpafénynél
 Fénylenek föl a tiszta pórusok.
 Nem, én a nincstelenség atavisztikus
 Rendjei közt látom a makacsabb,
 Ragadós-izamos sötétet.
 Beletapad a tenyerük ráncaiba,
 Hajukba és szőrszálaik közé tapad,
 Arcuk, nyakuk redőibe tapad,
 Akár a föld a föltépett szőlőgyökérre,
 Amelynek java része lenn maradt a földben.
 Én szeretem a Földet.
 Reménytelenül hosszúak és üresek
 A szaturnuszi hajnalok: ott Auróra öregasszony.
 A Marson úgy vöröslik Auróra,
 Akár a vér a gyilkosok kezén.
 A Vénuszon Auróra csak udvarhölgy lehet.
 De itt a Földön önmagam vagyok: királynő,
 Auróra, ki szereti a termő Földet,
 Kit a termékeny Föld viszontszeret.
 Ma úgy szállt le a földre Auróra,
 Mint aki maga helyett érkezett,
 Úgy, mint aki végleg megérkezett,
 Hajnal helyett a hajnal,
 A Nap húga, húga a Holdnak,
 Mint aki megbomlott a szerepében,
 Mintha a Holdból bomlott volna ki
 És nem a Napból Auróra.

Tribünt barkácsoló...

Tribünt barkácsoló igék,
Megnyílik, omlik, újra áll
A hegy, amely hallgat a szóra,
Sétánnyá dúlő monolit,
Opálok porosodnak éghető kövekben,
Te platinának nevezett
Parázs-piros Kiméra!

Ahol kimérés asszonyom tarolt,
Lebegve gyújtogatta
Azt a marék hamut,
Hol a kimérés Attika tarolt,
S lebegve gyújtogatta
Azt a marék szürke hamut –
Hegységnek, hús forrásnak távlata!

Lanczkor Gábor (Székesfehérvár, 1981): Szombathelyen nőtt fel. Az ELTE BTK magyar szakán diplomázott, jelenleg az SZTE BTK doktorandusa. Legutóbbi kötete a Kalligramnál: *Hétsarkúkönyv* (2011).